

Ključno za ono što u svom bitku podrazumeva sebe-prikazivanje jeste da ono više ne pripada prosto samom sebi (172) - dakle slika je slika pralika, a pralik se pokazuje onim što jeste samo zahvaljujući slici. Za bitak slike nabolji primer je zapravo hrišćansko razumevanje Hrista u kojem se prikazuje sam otac, tj. nema oca do kroz pojave sina, gde sin nije kopija oca već način na koji se otac prikazuje. Dakle, Gadamerovo razumevanje slike je čitanje slike preko hrišćanskog učenja o logosu, koje je suštinsko za Gadamerovu hermeneutiku u celini, jer nema stvari do njene artikulacije u reči, kao što nema reči ukoliko ona ne prikazuje neku stvar. Odatle i sledi čuvana Gadamerova tvrdnja: “Jezik je bitak koji se može razumeti.”

JEZIK I VERBUM

Po Gadameru hrišćanska misao inkarnacije se radikalno razlikuje od grčke misli logosa i ona je kako sam Gadamer kaže “pravednija prema bitku jezika.” Gadamer u promišljanju inkarnacije kao fenomena u pogledu na koji se treba misliti bitak jezika odnosno onoga u i kroz jezik razumljivog polazi od razlike inkarnacije spram fenomena otelotvorenja. Ono što je ovde ključno, a u pogledu na ono o čemu smo do sada govorili, jeste da u hrišćanskoj misli inkarnacije mi zapravo nalazimo istu onu mimetičku strukturu koju smo videli pri analizi bitka umetničkog dela. Naime, i ovde je na delu ono što Gadamer naziva estetsko nerazlikovanje ili estetska nediferencija same stvari i njenog prikaza. Dakle, mimezis se pojavljuje kao sama struktura onoga u jeziku razumljenog ili onoga jezikom dovedenog do smisla, tj. i ovde je na delu nemogućnost razlikovanja onoga šta jeste sama stvar i načina na koji se ona jezički u razumevanju pojavljuje.